

นิยาย
แปล
ราช
จิตต์ล้นรัก
รัก
6

วงษ์จายวง 狂上加狂 เทียน
ฉู่ผิงฮวา แปล

171

ครั้งนี้ที่หวังอวี๋หลางย้อนกลับเมืองหลวงมีสาเหตุอื่นซ่อนอยู่

ตอนที่เซียวอ๋องเพิ่งไปถึงชายแดนเหนือ งบประมาณกับเสบียงที่ทางราชสำนักมอบให้ต่างถูกถลกหนังเป็นชิ้นๆ กว่าที่จะถึงชายแดนเหนือ มักเหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งในสิบ หลังจากตรวจสอบลับๆ เซียวอ๋องพบว่าเงินกับเสบียงที่ถูกหักไปส่วนใหญ่เข้าไปในถุงเงินของรัชทายาท ดังนั้นจึงเรียบเรียงเรื่องที่ตนเองตรวจสอบได้เขียนออกมา ส่งให้แก่จวนของเหล่าผู้ตรวจการแบบไม่ระบุชื่อ

บรรดาผู้ตรวจการเปิดซองจดหมายเห็นบันทึกแต่ละรายการโดยละเอียดต่างปวดศีรษะกันอย่างมาก ในฐานะผู้ตรวจการเมื่อค้นพบเรื่องโก่งกินเช่นนี้ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวพันถึงสงครามแนวหน้าย่อมควรเขียนฎีการายงาน เพียงแต่เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงรัชทายาท ผู้สืบทอดบัลลังก์คนปัจจุบัน ถ้าหากยื่นฎีกาเล่นงานรัชทายาท วันหน้าเกรงว่าจะเดินช้ารอย

ซางจวิน* ยากจะหลบหนีการชำระบัญชีในภายหลัง

แต่หากไม่ยื่นฎีกาจะเป็นการผิดต่อหน้าที่ของตนเองจริงๆ นับประสาอะไรกับเมื่อมีคนแจ้งข่าวแบบไม่ระนุนาม ย่อมมีเจตนากระดาศ 'ไม่อาจห่อไฟ**' พิจารณาไปมาแล้วบรรดาผู้ตรวจการต่างเลือกไม่ถวายฎีกา ในราชสำนัก แต่ถวายตรงถึงฮ่องเต้อย่างลับๆ กันหมดโดยไม่ได้นัดหมาย ถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องในหมู่เชื้อพระวงศ์ของพวกพระองค์เอง เชิญให้ ฝ่าบาททรงตัดสินเองแล้วกัน ดังนั้นในเวลาไม่กี่วันบนโต๊ะของฮั่วอวี่น ก็กองเต็มไปด้วยฎีกาที่บรรดาผู้ตรวจการแอบถวายขึ้นมา

สำหรับรัชทายาทที่ใช้การไม่ได้ผู้นั้นฮั่วอวี่นมีแผนการในใจอยู่แล้ว ดังนั้นพออ่านฎีกาเสร็จจึงโยนทั้งด้านข้างไม่ได้สนใจ เดิมคิดว่าเรื่องจะจบไป ทั้งอย่างนี้ ใครจะคาดว่ามีผู้ตรวจการผู้ซื่อตรงไม่เกรงกลัวอำนาจเห็นฎีกา ที่เขียนถวายกลายเป็นตั้งก้อนหินจมหายลงมหาสมุทร ด้วยปณิธาน 'ทั้งดวงใจภักดีให้สองแสงอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์ตลอดกาล' จึงถวายฎีกา เรื่องรัชทายาทยกออกเสียบงและงบประมาณทางการทหารชายแดนเหนือ ในท้องพระโรงอีกฉบับ ขอให้ฮ่องเต้ตรวจสอบจนถึงที่สุด

รัชทายาทไม่ให้อ่านหน้าเสียคร่ำ แพบ่อยากสังหารทั้งตระกูลผู้ตรวจการ ที่หัวสมองที่มึนตึ๋นนั้น ตั้งแต่กลับมาจากชายแดนเหนือมือเปล่าเพราะถูก เชี่ยวอ๋องข่มขู่ เขาก็เรียกรวมที่ปรึกษามาหารือว่าจะอธิบายเรื่องนี้กับฮ่องเต้ อย่างไรแล้ว นึกไม่ถึงว่าทางตนเองยังไม่ทันเตรียมตัวพร้อม จะมีผู้ตรวจการ ถวายฎีกาฟ้องร้องตนเองในท้องพระโรงเรียบร้อยแล้ว

* ซางจวิน คือนักการปกครองและนักกฎหมายในยุคจั้นกั๋ว เดิมเป็นชาวแคว้นเว่ยแต่ถูกเว่ยฮวังจับไล่ ต่อมาภายหลังได้รับการสนับสนุนจากจีนเซียวกงแห่งแคว้นจิน จึงทำการปฏิรูปการปกครองแคว้นจิน เป็น บุคคลสำคัญที่วางรากฐานการปกครองทำให้แคว้นจินมั่งคั่ง ทว่าภายหลังจีนเซียวกงเสียชีวิต เนื่องจาก เคยขัดแย้งขัดขวางที่เจ้าผู้ครองแคว้นคนต่อไปอย่างจินฮุยเหวนอ๋อง จึงพบกับจุดจบไม่ดี

** กระดาศไม่อาจห่อไฟ เป็นสำนวน หมายถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นต่อไปให้พยายามปิดอย่างไรก็ไม่สำเร็จ

ฮั่วอวี่นเองก็ไม่ทันตั้งตัว ลอบหงุดหงิดที่ผู้ตรวจการผู้นี้ไม่รู้จักยืดหยุ่น แต่การแสดงออกภายนอกยังคงต้องกระทำ เขาจึงบันดาลโทสะครั้งใหญ่ ตวาดตามรัชทายาทว่ามีเรื่องเช่นนี้หรือไม่ รัชทายาทยอมปฏิเสธ ฮั่วอวี่นประกาศบอกว่าจะเลือกขุนนางอาวุโสมาตรวจสอบเรื่องนี้แล้วจบการประชุมราชสำนักลง

เมื่อกลับถึงตำหนักบรรทม ฮั่วอวี่นอัปอายจนโกรธตัวตันเหตุอย่างเชียวต้องขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ ผู้อื่นอาจอ่านสถานการณ์ไม่ออก แต่มีหรือสองแต่อย่างเขาจะยังมองไม่ออกอีก เจ้ารองนำซัง นี่ไม่ถึงว่าจะโยนเรื่องเงื้อมมือพวกนี้กลับมาให้เขาทั้งหมด ไม่สนใจไม่ตรึงระหว่างพี่น้องเลยสักนิดเดียว จะบังคับให้บิดาอย่างเขาลงโทษรัชทายาทอย่างเข้มงวดจริงๆ หรือไร ซ่างปิกกั๊กซาแข็งแล้วจริงๆ คิดว่าหากเลือกขุนนางคนสำคัญคนหนึ่งมาจัดการเรื่องนี้ เกรงว่า จะต้องเลือกข้างระหว่างรัชทายาทกับเชียวอ่องอย่างเลียงไม่ได้ ทว่านี่กลับขัดต่อความต้องการของตนเอง

พิจารณาไปมาแล้วสองदैก็คิดถึงราชบุตรเขยหวังอวี่นหล่างขึ้นมา คุณชายสกุลหวังผู้นี้อาจเพราะแต่งกับองค์หญิงเล่อผิง นิสัยจึงถูกลบคม จนยิ่งกลมมนกว่าเดิม เวลาทำอะไรค่อนข้างมีกลิ่นอายอย่างบิดา ถนัดในการถ่วงดุลอำนาจทั้งสองฝั่ง กระทำการแนบเนียนไร้ช่องโหว่ สุขุมคัมภีร์ภาพอย่างมาก ดังนั้นจึงออกพระราชโองการเรียกตัวเขากลับเมืองหลวง

ภายในห้องทรงพระอักษร สองदैนั่งอยู่บนเก้าอี้มังกร หวังอวี่นหล่างยืนค้อมกายอยู่ด้านข้าง ฮั่วอวี่นถามสถานการณ์ในระยะนี้ขององค์หญิงเล่อผิง กับไหวนาน หวังอวี่นหล่างตอบกลับทุกคำถาม ฮั่วอวี่นถอนหายใจเอ่ย "ไหวนานเพิ่งมันคง ส่วนองค์หญิงเล่อผิงก่อนหน้านี้แก้งบุตร ไม่สมควรเรียกตัวเจ้ากลับมาจริงๆ เพียงแต่ผู้ตรวจการถวายฎีกาเรื่องรัชทายาทยกยอก

เสียเปรียบกับงบประมาณทางการทหารของชายแดนเหนือ เรื่องนี้ใหญ่มาก จำเป็นต้องหาขุนนางที่หนักแน่นเหมาะสมมาตรวจสอบ ถึงแม้ตัวข้าจะมีขุนนางมากมาย ทว่ามีเพียงเจ้าเท่านั้นที่รับผิดชอบงานสำคัญเช่นนี้ได้"

หวังอวี่หล่างรีบค้อมกายลงทันที "ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ทรงเชื่อมั่น กระหม่อม กระหม่อมจะสืบเรื่องนี้ให้กระจ่างชัด ไม่ทำให้ฝ่าบาททรงผิดหวังแน่นอนพะย่ะค่ะ"

ฮั่วอวี่นผิงกวีระชะเอ่ย "ข้าเศร้าใจเรื่ององค์หญิงอันซึ่งถูกลักพาตัวมากจริงๆ สองเฮาเย็นน้ำตาอาบหน้าทุกวัน เจ้าควรเข้าใจหัวอกข้า ต่อให้สูงศักดิ์เป็นถึงโอรสสวรรค์ก็ยังไม่สามารถละกิเลสอยู่ดี หากต้องสูญเสียบุตรกะทันหันในวัยกลางคนจะเป็นความโศกเศร้ามากเพียงใด แม้จะทำผิดเป็นพันเป็นหมื่น ถึงอย่างไรก็เป็นบุตรของตนเอง ตนเองต่อว่าด่าทอได้ แต่เมื่อคิดว่าบุตรต้องไปได้รับความไม่เป็นธรรมข้างนอก โดนดูถูกเหยียดหยามในใจคนเป็นบิดามารดาอย่างคงรู้สึกแย่อยู่ดี!"

หวังอวี่หล่างคุกเข่าลงหน้าโต๊ะทรงพระอักษร พร้อมเอ่ยตอบรับทุกคำ

หลังจากฟังคำสอนสั่งของฮ่องเต้จบ หวังอวี่หล่างเดินออกจากห้องทรงพระอักษร แต่ในใจยังคงประเมินวาจาของฮ่องเต้เมื่อครู่นี้ อิงจากเจตนาเมื่อครู่ของฮ่องเต้ นั่นคือเขาสูญเสียบุตรสาวไปหนึ่งคนก็เจ็บปวดเสียใจมากแล้ว ไม่อาจสูญเสียบุตรชายไปอีกคน ต่อให้รัชทายาทผู้นี้จะก่อความผิดมหันต์ ทว่าเป็นเรื่องในสกุลตัวเอง ฮ่องเต้จะจัดการรัชทายาทอย่างไรก็ได้ ทว่าไม่อาจป่าวประกาศความผิดของรัชทายาทต่อได้หน้า หรือโดนบังคับปลดจากตำแหน่ง...เขาเป็นว่าเกียติศักดิ์ศรีของฮ่องเต้ใหญ่กว่าท้องฟ้า!

คิดถึงตรงนี้หวังอวี่หล่างก็ยิ้มเย็นน้อยๆ นึกทอดถอนใจที่สมัยก่อน

ตนเองก้มหน้าก้มตาอ่านคำพูดของจอมปราชญ์มานาน สูดหายใจกลับพบว่า ความแสบคายในราชสำนักเป็นสิ่งที่ไม่มีบันทึกอยู่ในสี่ตำราห้าคัมภีร์* หากบอกว่าตำราสมัยก่อนยังมีประโยชน์อะไร ก็คือให้ปฏิบัติในทางตรงกันข้าม...

ตำราที่จำเป็นต้องอ่านแต่อ่านได้เข้าใจยากมากที่สุดให้ได้หลักก็คือ 'ใจคน' นั่นเอง

เดิมทีเชียวอ๋องก็มีผลงานทางการศึกโดดเด่น ตอนนี้อย่างไรก็ตามเริ่มจากปราบปรามความวุ่นวายที่เหวหนาน ตามด้วยพิชิตชายแดนเหนือคว้าชัยชนะกลับมา ชื่อเสียงเหนือกว่ารัชทายาทไปไกล ถ้าหากยังใหญ่อยู่ตามลำพัง นับแต่นี้ต้องเด่นไม่ชอบใจจริง...

เดิมทีตามเจตนาของฮ่องเต้ น่าจะผลักดันเรื่องหนุนาขโมยข้าวสาร อย่างรัชทายาทให้กับเชียวอ๋องทั้งหมด ต่อให้เชียวอ๋องทัดทานรัชทายาท ตำแหน่งรัชทายาทก็ไม่มีทางวนมาถึงองค์ชายรองผู้ทัตทานพีชาย ส่วนโอรสสองคนของฮ่องเต้หากไม่ใช้ให้การไม่ได้ก็ยังไม่เติบโตใหญ่ สามารถเล่นว่านตำแหน่งรัชทายาทไว้ก่อน แก้ไขความกังวลของฮ่องเต้ นำเสียดายที่เชียวอ๋องกลับไม่ทำตามปกติ ทำให้แผนการของฮ่องเต้ล้มเหลว

ฮ่องเต้กำลังอยู่ในวัยกลางคน ผู้ที่ครองตำแหน่งรัชทายาทอย่างมั่นคง ไม่อาจเป็นภัยคุกคามตัวหนึ่ง ถึงแม้รัชทายาทผู้นั้นจะไร้ความดีความชอบ ไม่ใจกว้างมากพอ แต่ก็ยังเป็นของประดับตกแต่งบนตำแหน่งรัชทายาทที่ดีที่สุด...ส่วนเชียวอ๋องผู้นั้นควรจะถูกฮ่องเต้กดขี่เสียเถิด! ขอเพียงฮ่องเต้ยังแข็งแรงดี ต่อให้มีความสามารถมากกว่านี้ก็จะถูกทับตายอยู่ได้ภูเขาหัวฉรรชนี** อยู่ดี...

* สี่ตำรา ได้แก่ หลุนอวี่ ตำราเสวี่ย จงยง และเมิ่งเจี๋ย เป็นตำรามาตรฐานของลัทธิขงจื๊อ (ขงจื๊อ) ห้าคัมภีร์ ได้แก่ ซื่อจิง (คัมภีร์ว่าด้วยเรื่องโหราศาสตร์) ซ่งชู่ (ตำราประวัติศาสตร์) ซื่อจิง (คัมภีร์กวี) หลี่จี้ (คัมภีร์ว่าด้วยเรื่องพิธีกรรม) และซุนชิว (บันทึกพงศาวดารและปรากฏการณ์ธรรมชาติ)

** ภูเขาหัวฉรรชนี เป็นภูเขาที่พญาวานรขุนอู๋คง (ขุนหงษหัตถ์) ถูกโทษลงนรกครั้งไว้ 500 ปีตามตำนานไซอิ๋ว

ขณะที่กำลังติดลูกคิดคำนวณอยู่ในใจนี้เอง เมื่อเหลือบตาขึ้นก็มองเห็น โคมงามเข้ากะทันหัน

เวลานี้โคมงามกำลังยกชายกระบี่ไปร้งก้าลงจากรถม้า เรือนร่างออรชร ผิวกายเกลี้ยงเกลา ลำคอระหง แววดตาเปี่ยมเสน่ห์ พาให้คนเห็นแล้ว หลงลืมละสายตาจากไป

มีเรื่องราวบางอย่างเพียงเพราะการปล่อยมืออย่างน่าเสียดาย ในคราแรกจึงกลายเป็นยิ่งทะนุถนอมมากกว่าเดิม ตัวเขาในอดีต ยังไม่ค่อยเข้าใจสตรีอัศจรรย์ผู้ทำอะไรตามลำพังผู้นี้ ภายหลังถึงค่อยๆ รับรู้ ร่องรอยของนางช่วงหลายปีหลังบิดาเสียชีวิต ข้างเป็นยอดคนในหมู่สตรีจริงๆ...เพียงแต่จนถึงช่วงเวลานั้นเขาถึงรู้ว่าเหตุใดตอนที่บอกเรื่องบิดาถอนหมั้น นางถึงยอมรับได้ด้วยสีหน้านิ่งสงบ เพียงเพราะยามนั้นในใจนางก็มีบุรุษ อีกผู้หนึ่งมานานแล้ว...ส่วนเขาหวังอ้อหว่างนั้นหลงรักนางข้างเดียวมาตลอด ไม่เคยเข้าตาโคมงามมาก่อน...

คิดถึงตรงนี้หวังอ้อหว่างก็ก้มหน้าลงอย่างเหมาะสม บดบังเงาอิมครีมนบนโบหน้า รีบก้าวออกจากประตูวัง การอยู่ในราชสำนักไม่ต่างจากอยู่ในป่าลึก การห้าหน้าระหว่างบุนหรือบู๊ล้วนขึ้นอยู่กับคำว่า 'ความสามารถ' อำนาจก็ดี โคมงามก็ช่าง มีเพียงการรอเป็นผู้ชนะบนยอดสูงสุดถึงจะผลิตเพลินกับการบุ๋นบำเหน็จรางวัลได้อย่างสบายใจ

ยกตัวอย่างเช่นอ้อจื่อเพยเยียน สิ่งที่ปราบสตรีผู้นี้ได้อย่างอยู่หมัด ไม่มีทางเป็นความรักลุ่มหลง มีเพียงการกุมอำนาจสูงสุดไว้ในมือถึงจะผลิตเพลินกับความดั่งามต่างๆ นานาของสตรีผู้นี้ได้ เมื่ออยู่ต่อหน้าอำนาจ ความแค้นสังหารบิดาที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกยังสามารถดับลงโดยง่าย นางไม่ใช่เช่นนั้นพอดีหรือหอกหรือ นึกไม่ถึงว่าจะเต็มใจปรนนิบัติอดีตศัตรูของบิดา

ในวันวาน นอนอยู่ใต้ร่างคนผู้นั้น คลอดบุตรให้เขาอย่างว่องไว...

คิดถึงชุดกระโปรงตัวหลวมปิดบังการตั้งครรภ์ที่เห็นนางสวมเมื่อครั้งนี้น้ำหนักในดวงตาหวังอวี๋หล่งยิ่งเข้มข้น...ข้ายังจำเป็นต้องแข็งแกร่งมากขึ้นกว่านี้...

สองเฮาจัดงานเลี้ยงเชิงแซกสตรีมามากมาย จึงจัดงานขึ้นที่ตำหนักงอว่ภายในวัง

เนื่องจากอวี๋จื่อเฟยเยียนเป็นตัวหลัก ตำแหน่งที่นั่งย่อมอยู่ใกล้ชิดกับสองเฮามากที่สุด

อาจเพราะคุ้นชินกับความเย็นชาของสองเฮาแล้ว อยู่ดีๆ สองเฮาเปลี่ยนมาเป็นมิตรด้วย ทำให้อวี๋จื่อเฟยเยียนรู้สึกกระวนกระวายอยู่เหมือนกัน โชคดีที่เสียนสองเฮาผู้นั้นเองก็เป็นคนเฉยชาตั้งแต่เกิด ต่อให้อยากแสดงไมตรีก็ไม่มีทางกระตือรือร้นถึงขั้นทำให้คนรับมือไม่ถูก แค่อ้างพูดคุยกับอวี๋จื่อเฟยเยียนเยอะขึ้นบ้าง

คนเบื้องล่างต่างอ่านสีหน้าคนเป็น พอเห็นเสียนสองเฮามีสีหน้าเป็นมิตรให้อวี๋จื่อเฟยเยียนก็กระจ่างแจ้งขึ้นโดยพลัน ยิ่งไม่กล้าดูถูกขยารองจวนเขียวอ่อนง่านนี้ด้วยฐานะอนุอีก

ตอนนั้นเองมีคนรายงานขึ้นข้างนอกตำหนักกะทันหันว่า "สุ่ยก๊วยเฟยมาขอเข้าเฝ้าสองเฮาพะยะค่ะ!"

เสียนสองเฮาได้ยินแล้วหัวคิ้วเรียวมุ่นเข้าหากันเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็น จากนั้นเอ่ยเสียงนุ่มนวล "เชิญสุ่ยก๊วยเฟยเข้ามา"

อวี๋จื่อเฟยเยียนเองก็เงยหน้ามองไปทางประตูตำหนัก สุ่ยก๊วยเฟยผู้นี้แตกต่างจากสนมชายาคนโปรดจำนวนมากของสองเฮา ตั้งแต่ถึงแม้

ช่วงสองสามปีมานี้ฮั่วอวี่นจะเริ่มยุ่งเกี่ยวกับสตรี แต่อย่างไรก็ยังคงไว้หน้าภรรยาที่ร่วมทุกข์มาด้วยกันอยู่บ้าง ตำแหน่งที่แต่งตั้งเป็นพวกชั้นเจาอี้พวกนี้เท่านั้น ถ้าหากชาติกำเนิดดีมากก็จะมอบตำแหน่งเพียให้ แต่ตำแหน่งก๊วยเพียที่เป็นรองเพียงตำแหน่งสองเฮา ทั้งสามารถช่วยเหลือสองเฮาดูแลหกตำหนักได้นี้สูงศักดิ์หาใดเปรียบจริงๆ และสตรีหนึ่งเดียวจากหกตำหนักที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นก๊วยเพียผู้นี้มีนามว่าเซียวยาง ไม่ใช่บุตรสาวจากตระกูลใหญ่โตอะไร เดิมทีบิดาเองก็เป็นแค่ผู้ช่วยนายอำเภอตัวเล็กๆ ของอำเภออยู่ห่างๆ เท่านั้น

แต่สตรีผู้หนึ่งที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามเช่นนี้ในเวลาสามปีที่เข้าวังมา กลับค่อยๆ ก้าวหน้าขึ้น ช่วงนี้เนื่องจากให้กำเนิดโอรสจึงถูกแต่งตั้งเป็นก๊วยเพีย ช่างชวนให้คนพูดไม่ออกจริงๆ

ยามที่สตรีสวมชุดกระโปรงผ้าฝ้ายบางลายดอกบัวสีชมพูคู่กลีบดอกเหมยสีม่วงเยื้องย่างเข้ามาข้างใน ฮั่วจื่อเพียเยียนเห็นดวงหน้ามีเสน่ห์ของฮั่วก๊วยเพียผู้นั้นแล้วแอบสูดลมหายใจเย็นเข้าไป

รูปโฉมเช่นนี้...เป็นรูปโฉมสมัยมารดาบุญธรรมของเซียวอ๋องยังอ่อนเยาว์ชัดๆ! แต่ก่อนนางเห็นหน้าสนมชายาคณโปรตของฮองदैเหล่านั้ก็รู้สึกว่าการแต่ละคนดูคุ้นตา ทว่าไม่กล้าพูดจาเหลวไหล จวบจนวันนี้ได้เห็นเซียวยางผู้นี้ นางพลันเกิดความรู้สึกว่าการคาดเดาในใจได้รับการพิสูจน์ขึ้นมา...

บุญคุณความแค้นเก่าก่อนระหว่างฮองदैกับสองเฮาถูกปูแผ่ให้เห็นต่อหน้าหมดจดโดยไม่ทันตั้งตัว เพียงคิดว่าในใจฮองदैปรารถนาภรรยารักของสหายสนิทซึ่งเป็นมารดาบุญธรรมของเซียวอ๋อง ในใจฮั่วจื่อเพียเยียนก็รู้สึกเจ็บปวดทรวงๆ แทนเซียวอ๋องที่ถูกหนีบไว้ตรงกลางด้วยซ้ำ เขาน่าจะอ่านความคิดของฮองदैออกเช่นกันใช่หรือไม่ ก็ไม่แปลกที่เส้นสองเฮา

172

ได้ยืนอยู่กึ่งเพยเอ๋ยทัก อีจื่อเฟยเยียนจึงลุกขึ้นคารวะนาง

พูดกันโดยไร้อคติ แแรงกดดันของเส้นสองเฮาในตอนนี้อยู่ดิ่งลงขั้นหนึ่งแล้ว เมื่อเทียบกับหลายปีก่อน ภายในวังหลวงมีให้น้ำส้มเก่าเก็บให้ดื่มไม่หมด ถ้าหากเขาแต่ดื่มอย่างเสียดสีโดยไม่รู้จักควบคุม ก็จะเหมายลุ่มพบลุกไม่ขึ้น เหมือนร่ำสุราหมักนานปี อีกทั้งทุกวันนี้เส้นสองเฮาอายุประมาณหนึ่งแล้ว รูปโฉมในคันช่องขาดความอ่อนเยาว์ลงหลายส่วน สภาพจิตใจเองก็แตกต่างไปอย่างมาก ดังนั้นจึงยากจะสนใจดูแลบรรดาสนมชายาแต่ละคนที่ฮ่องเต้เพิ่งโปรดปราน กระนั้นการชิงไหวชิงพริบของสตรีดำหนักในกลับเกิดขึ้นบ่อยครั้งและหลากหลายรูปแบบขึ้นกว่าแต่ก่อน

แม้ขาดการตัดปัญหาอย่างเฉียบขาดดุจกรเหล็กของเส้นสองเฮา แต่ความโหดร้ายภายในวังกลับไม่ได้ลดลงแม้แต่น้อย เมื่อวานนี้เองสนมโปรดคนใหม่ของฮ่องเต้ที่ตั้งครรภ์ห้าเดือนกลับตกลงทะเลสาบตอนไปเดินเล่น

ในสวนดอกไม้ตามลำพังอย่างน่าประหลาด รอดตอนนางกำนัลซึ่งไปหยิบชุดคลุมให้นางที่ตำหนักย้อนกลับมา คนก็ลอบคว่ำหน้าอยู่กลางทะเลสาบไปแล้ว

ระยะนี้เส้นสองเฮาคร้านจะดูแลเรื่องตำหนักใน ส่วยก๊วยเพยผู้นั้น รับพระราชโองการจากฮ่องเต้ให้จัดการหกตำหนักแทนสองเฮา แต่เกิดเรื่องใหญ่เพียงนี้ขึ้นในวังสองเฮายังคงจำเป็นต้องสอบถามเสียหน่อย "เมื่อวานที่สวนดอกไม้ด้านหลังไม่สงบเสียที ส่วยก๊วยเพยสืบพบเรื่องอะไรหรือไม่"

ส่วยก๊วยเพยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ค่อมตัวเล็กน้อยกล่าว "ได้ขุนนางเก่งกาจจากศาลตำหนักท่านหนึ่งมาช่วยสืบดูแล้วพะคะ ตอนที่เกิดเรื่องไม่มีใครไปยังสวนแห่งนั้น เนื่องจากหินริมทะเลสาบเปียกน้ำฝนจึงลื่นอยู่บ้าง เป้าก๊วยเหรินอาจอยากชมปลาในทะเลสาบ จึงก้าวไม่ทันระวังลื่นตกลงไป...หม่อมฉันสั่งให้คนกันรั้วขึ้นรอบทะเลสาบแล้ว ป้องกันไม่ให้วันหน้าเกิดเคราะห์ร้ายแบบเดิมขึ้นซ้ำอีกพะคะ..."

ส่วยก๊วยเพยไม่เพียงงตงาม กระทั่งน้ำเสียงที่ใช้พูดยังอบอุ่นโยนมิน่าฮ่องเต้ถึงโปรดปรานมากกว่าใคร

กระนั้นสามารถแย่งชิงตำแหน่งก๊วยเพยมาได้ท่ามกลางตำหนักในที่ร้ายล้อมด้วยอันตราย ทั้งทุกวันนี้ยังกลายเป็นคนดูแลหกตำหนักแทนสองเฮา จะใช้บุคคลใดซื้อบริสุทธิ์ธรรมดาได้อย่างไร

อู้อื่อเพยเยียนั่งฟังบทสนทนาของพวกนางอยู่เงียบๆ ด้านข้าง แต่ภายในใจกลับเกิดความระแวงส่วยก๊วยเพยผู้นี้ขึ้นมา ฮั่วจิ้งบุตรชายของนางเพิ่งอายุหกเดือน แต่ทารกในห่อผ้าผู้นี้กลับได้รับบรรดาศักดิ์เค่ออ๋องแล้ว

'เค่อ' นัยถึงเคาหรณอบน้อม บรรดาศักดิ์นี้ที่ฮ่องเต้มอบให้นับว่า

แฝงความน้อยลึกซึ้ง หวังให้นุตรชายคนนี้เคารพรักษาหน้าที่ของตนเอง กลายเป็นการแอบระบายความกังวลในใจของฮองเต้... ในฐานะบุตรภารกิจสำคัญอันดับแรกคือเคารพนอบน้อม การรักษาลักษณะคุณธรรม ประมุขขุนนางได้ตั้งจะเป็นบุตรชายที่กตัญญูที่สุด!

ถึงแม้อาหารภายในงานเลี้ยงวังหลวงจะวิจิตรประณีต แต่รสชาตินั้น หูดกอย่างไม่ล่ำเอียงแล้วกลับอร่อยสู้รสชาติที่อวี๋จื่อเพยเยียนลงมือทำในห้องครัวเล็กของตนเองไม่ได้ด้วยซ้ำ

หลังจากกินอาหารเสร็จ เส้นสองเฮาเองก็ล้าแล้ว จึงกลับไปตำหนักก่อน ขณะเดียวกันก็เรียกอวี๋จื่อเพยเยียนไปสนทนาด้วยที่ตำหนัก

สองเฮาผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ นอนอยู่บนเตียงนุ่ม ถึงได้เรียกอวี๋จื่อเพยเยียนเข้าไปในห้องข้างใน

เพราะนี่เป็นเวลาส่วนตัว เส้นสองเฮาจึงเปิดเผยความเหน็ดเหนื่อยให้เห็นจนหมดสิ้น เพียงหลับตาเอยกับอวี๋จื่อเพยเยียน "ครั้งนี้ที่เรียกเจ้าเข้าวัง เรื่องแรกเพื่อให้เจ้าได้พบหน้าบรรดาสตรีในวัง ส่วนเรื่องที่สองก็เพราะเจ้ารองขอให้ข้าทำเรื่องใหญ่จริงจังบางอย่างให้...องค์ชายรองต้องการให้ข้ายกเจ้าขึ้นเป็นชายาเอก"

อวี๋จื่อเพยเยียนได้ยินประโยคนี้แล้วสะดุ้งตกใจ ซ้อนสายตาดูขึ้นมองอย่างแปลกใจ แต่ตอนนี้สองเฮากลับลิ้มตาดูขึ้นกะทันหัน จึงมองนางด้วยแววตาวาวโรจน์ ครั้นเห็นความแปลกใจบนใบหน้านางไม่ได้เสแสร้งแกล้งทำออกมาจริงๆ ถึงได้ค่อยๆ ปิดตาลงอีกครั้ง

"สองเฮา ไม่ได้เด็ดขาดนะเพคะ เรื่องนี้..."

ไม่ทันรอให้อวี๋จื่อเพยเยียนพูดจบสองเฮาก็โบกมือ "นิสัยขององค์ชายรอง เจ้าใช้ว่าไม่รู้ หากเขาไม่เอ่ยปากยังดี แต่ในเมื่อเขาพูดขอร้อง

มาถึงทางเข้าแล้ว จะมีเหตุผลให้เลิกเราโดยง่ายได้อย่างไร ซายาเอกที่ฮ่องเต้ พระราชทานให้ก็ไม่เข้าตาเขา ตายอยู่ที่ชายแดนทั้งอย่างนี้ ชื่อเสียง ดวงข่มภรรยาแพร่สะพัดออกไป ในเวลาสั้นๆ ยากจะแต่งภรรยา คงไม่อาจ ปลอ่ยให้จวนต้องปราศจากนายหญิงอย่างเป็นทางการ ทุกวันนี้ฮ่องเต้ ทรงกั๊กคลุมเรื่อง...ราชกิจ ครั้นจะมาสนใจเรื่องส่วนตัวในจวนพวกนี้ ของเขา จึงปลอ่ยให้เขาทำตามใจไป เพียงแต่ว่าตั้งแต่ราชวงศ์ก่อนไม่เคย มีการยกอนุเป็นซายาเอก หากเขาอยากให้เจ้าขึ้นมาเป็นซายาเอก ก็จำเป็นต้องจัดพิธีแต่งงานใหม่อีกครั้ง เจ้าเต็มใจแบกท้องโตกลับบ้านเดิม แล้ว รอฤกษ์มงคลแต่งงานใหม่หรือไม่"

สิ้นประโยคนี้ หากเปลี่ยนเป็นสตรีอื่นย่อมหน้าถอดสี ความหมาย ในคำพูดของฮ่องเฮาก็คือให้แยกทางกันแล้วค่อยแต่งงานรับเข้าจวนใหม่อีกครั้ง หากเป็นเช่นนี้เหตุพลิกผันก็อาจจะมากขึ้นแล้ว

อวี่จื่อเฟยเยียนกลับชะงักเล็กน้อย ก่อนค้อมตัวลงตอบรับอย่างใจเย็น "สุดแล้วแต่เขียวอ่องจะจัดแจงเพคะ..."

นางพูดคำว่า 'แล้วแต่เขียวอ่องจะจัดแจง' ทว่าไม่ใช่ 'แล้วแต่ฮ่องเฮา' ความหมายโดยนัยคือเชื่อมั่นสุดใจว่าสามีตนเองจะจัดแจงออกมาอย่างดีที่สุด เส้นฮ่องเฮาจะไม่เข้าใจความหมายของอวี่จื่อเฟยเยียนได้อย่างไร แต่ความเชื่อใจเต็มที่เช่นนี้กลับเป็นสิ่งที่บรรดาสตรีชั้นเหยี้ยซึ่งกลายเป็นผู้สูงศักดิ์ ข้างกายนางต่างทำไม่ได้

ผู้สูงศักดิ์ใหม่ที่มาจากชนเหยี้ยอย่างพวกนางไม่ใช่ไม่เคยผ่านวันเวลา สามีภรรยารักเคารพซึ่งกันและกัน สมัยที่ชูท่อนไผ่ทางตรงก่อกบฏ นับตั้งแต่นั้นก็ใช้ชีวิตแบบเหน็บศิระชะไว้ที่เอว ชนะเป็นเจ้า แพ้เป็นโจร บุรุษหลังเลื้อยอยู่ที่แนวหน้า บรรดาสตรีออกเรือนชาวชนเหยี้ยแต่ละคน

อยู่บ้านค้าจนครบครวั! แต่ว่าความลำบากยากเข็ญต่างๆ นานานี้ทำให้
สิ่งที่ยิ่งบรรดาสตรีสูงศักดิ์ในเมืองหลวงจะเข้าใจได้

สุดท้ายหลังจากหุ่บเทเสี่ยสละมากมายแล้วถึงพบว่าร่วมทุกชั้นนี้ง่าย
แต่ร่วมเสี่ยสละนั้นยาก หลังจากบรรดาสามีมั่งมี หากไม่ไปถึงชั้นหลงอนุ
ลิมภรรยาที่ขาบซึ่งเป็นบุญคุณแล้ว ไฉนเลยจะยังกล้าเพื่อฝันถึงความเครพ
ให้เกียรติรักใคร่ปรองดองในวันวานอีก

แต่บุตรชายผู้นี้ของนางกลับหลุดพ้นจากกระดุกของบิดา เผย
ความกล้าที่จะรักเดียวใจเดียว ชวนให้คนรู้สึกสะทกสะทอนใจขึ้นมา...

เส้นของเขานึกถึงปัญหาลุ่มใจของตนเองก็ไม่อยากพูดมากกว่านี้อีก
เอ่ยอย่างเฉื่อยช้าว่า "เรื่องใหญ่เพียงนี้ถ้าปล่อยให้เจ้ารองบอกเจ้าด้วยตนเอง
กลัวเจ้าจะคิดมากเป็นกังวลว่าเขาหลอกเจ้า จึงมาหาข้า อยากให้ข้าบอกเจ้า
ด้วยตนเอง ให้ข้าเป็นคนอนุญาตเรื่องนี้ วันม่งคลเองก็เลือกไว้เรียบร้อยแล้ว
เป็นต้นเดือนหน้า เจ้ากลับไปเตรียมตัวก่อนเกิด..."

พูดจบจึงสั่งให้อู้อื่อเฟยเยียนออกจากตำหนัก

ระหว่างเดินทางกลับจวนต้อง อู้อื่อเฟยเยียนนั่งเียบอยู่ตลอดทาง
รอกลับมาถึงหน้าประตูจวนต้องก็มองเห็นเงาร่างกำยำยืนอยู่หน้าประตูจวน
ได้แต่ไถล

หลังลงจากรถม้า เขียวอ่องกุมมือของนาง ทว่ากลับเห็นโคมงาม
ย่นจุกใส่เขา "ท่านอ่องนับว่าสบายนัก นึกไม่ถึงว่าจะไปขอร้องทางของเฮา
ให้เป็นตัวแทนหย่าภรรยาค่อยแต่งใหม่..."

เขียวอ่องกลับยื่นมือออกมาโอบเอวอู้อื่อเฟยเยียน อุ้มตัวนางขึ้นมา
กะทันหันเหมือนสมัยพิถีแต่งงานคราวนั้น ก่อนเดินก้าวยาวๆ เข้าไปใน
ประตูจวนพลางยิ้มเอ่ย "ในเมื่อไม่อาจแต่งโคมงามอื่นอีก ก็อยากจะ

เข้าร่วมพิธีกับเจ้าบ่าวครั้งหนึ่ง ถึงจะได้เพลิดเพลินกับชีวิตเจ้าบ่าวคนใหม่
ทุกวันอย่างไรเล่า!"

"ท่านอ๋อง พระองค์เอาแต่ตรัสจาเหลวไหลอีกแล้ว!"

เพียงแต่ถึงแม้ทางจวนอ๋องจะเปี่ยมล้นด้วยกลิ่นอายมงคล
ทางฝั่งราชสำนักกลับเป็นคลื่นใต้น้ำไหลแรง

ในการประชุมเช้าวันรุ่งขึ้น ฮั่วอวี่ประกาศเรื่องให้ราชบุตรเขย
หวังอวี่หล่างตรวจสอบคดียกยอกเสบียงกองทัพบายแดนเหนือ

หลังการประชุมเช้า หวังอวี่หล่างไปถึงกรมอาญา ก่อนโยกย้าย
ผู้สืบคดีฝีมือดีชุดหนึ่งมา จากนั้นเร่งรัดไปยังกรมอากร ปิดผนึกฎีกากับ
เอกสารทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเสบียงชายแดนเหนือ ป้องกันไม่ให้ถูกคน
ดัดแปลงสลับเปลี่ยน ทั้งยังส่งขุนนางกรมอาญาจำนวนหนึ่งมาเฝ้าอีกด้วย

หลังจากใช้เวลาสักพักในการเทียบระยะเวลากับปริมาณเสบียงและ
งบประมาณที่ถูกส่งไปทางชายแดนเหนือเสร็จ หวังอวี่หล่างก็เริ่มสอบสวน
ขุนนางกรมอากรแต่ละคน บรรดาขุนนางเหล่านี้กลับไม่แยแสหวังอวี่หล่าง

ราชบุตรเขยคนปัจจุบันนอกจากมีบิดาดีแล้วก็ไม่มีอะไรอย่างอื่นดีอีก
ชื่อเสียงอย่างเดียวที่พอจะมีคือ 'หมวก' ซึ่งทั้งใบใหญ่และเขียวที่องค์หญิง
สวมให้เขา บรรดาขุนนางเหล่านี้ต่างเคยได้ยินมาบ้าง ถึงแม้ก่อนหน้านี้
จะไปอยู่ไหนหนาน ปกครองดูแลพื้นที่หนึ่ง แต่ไม่ว่าอย่างไรเวลายังไม่ยาวนาน
ประสบการณ์ยังน้อย ขุนนางกรมอากรต่างไม่กลัวเกรง พวกเขาขึ้นกรานว่า
งบประมาณกับเสบียงที่ส่งออกไปไม่ผิดพลาด ส่วนที่ว่าทางชายแดนเหนือ
ได้รับน้อยลงหรือไม่ งบประมาณกับเสบียงที่น้อยลงอยู่ที่ใด ถูกใครยกยอกไป
พวกเขากลับไม่รู้อะไรทั้งนั้น

หวังอวี๋หล่งคาดการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ได้อยู่แล้ว เพียงไม่นาน ก็พาผู้สืบคดีฝีมือดีของกรมอาญามุ่งหน้าไปยังชายแดนเหนือ จากชายแดนเหนือเดินทางตามเส้นทางขนส่งเสบียงสลับย้อนกลับมายังเมืองหลวงทีละแห่งๆ ทุกครั้งที่ไปถึงสถานที่หนึ่งก็จะจับขุนนางท้องถิ่นที่รับผิดชอบเรื่องนี้มาไต่สวน รอดตรวจสอบกระจำขั้วว่าไม่มีการยกยอกถึงปล่อยตัวออกมาสำหรับขุนนางเหล่านี้หวังอวี๋หล่งเป็นราชบุตรเขย และยังเป็นขุนนางใหญ่ ผู้แทนพระองค์ที่ได้รับพระราชโองการจัดการคดี ไม่ว่าจะฐานใดพวกเขาก็ไม่อาจลวงเกิน แต่ละคนตัวลั่นงันงก ช่วยให้เขาทำงานได้ราบรื่นมาก ในไม่ช้าก็สืบพบขุนนางที่เกี่ยวข้องชุดหนึ่ง

รอหวังอวี๋หล่งเดินทางจากชายแดนเหนือกลับถึงเมืองหลวง ขุนนางที่ตรวจสอบพบมาตลอดทางก็มากถึงหลักร้อยคนแล้ว ส่วนใหญ่ต่างถูกขังคุกท้องถิ่น มีเพียงสิบกว่าคนที่ปริมาณโก่งเกินค่อนข้างมากถึงถูกเขาพากลับมาเมืองหลวงด้วย เมื่อมีพยานกับหลักฐานเหล่านี้ หวังอวี๋หล่งจึงสืบพบขุนนางในกรมอากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างรวดเร็วทั้งหมดแปดคน ขุนนางตำแหน่งใหญ่สุดก็คือรองเสนาบดีกรมอากรเงินจ้อต้า

วันที่เงินจ้อต้าถูกจับขังคุก หวังอวี๋หล่งได้เข้าไปไต่สวน เขาสั่งให้พาเงินจ้อต้าย้ายไปยังคุกแห่งหนึ่ง ให้ผู้อื่นเฝ้าอยู่ข้างนอกประตู บรรยายภาศในคุกน่าสยดสยอง บนพื้นวางอ่างสำริดที่ใส่ถ่านลูกโขนเอาไว้ เมาเหล็กตีตราจนแดงกำเป็นเสียงดังพุ่งออกมา ตามเสาห้อยเครื่องมือลงทันทันนานาชนิดเอาไว้ มีส่ว่านเหล็กเจาะนิ้ว มีดเหล็กเราะกระดูก ตะขอเหล็กห้อยคนทอประกายเย็นเยียบออกมาท่ามกลางแสงไฟสะท้อน ทึมทึมเข้าหัวใจ เงินจ้อต้าจนกระดูกปวด

หวังอวี๋หล่งมองเขาด้วยสายตาอ่อนโยน เอ่ยเสียงอบอุ่น "ได้พักเงิน

ในครอบครัวยังมีใครอีก"

เวินจ้อตำตอบเสียงขมขื่น "ยังมีบุตรชายสามคน บุตรสาวสองคน"

หวังอวี๋หล่างเอ่ย "ได้ให้ลี้มแล้วหรือว่ายังมีสูหยินห้าคน บุตรชายอนุสี่คน บุตรสาวอนุเจ็ดคน ได้ให้เคยคิดถึงจุดจบหรือไม่ รวมถึงบรรดาสู่หยิน บุตรชายบุตรสาวเหล่านั้นของท่านจะมีจุดจบเช่นไร"

ถ้อยคำอ่อนโยนของหวังอวี๋หล่างเปรียบดั่งมีดแหลมคมแทงเข้าหัวใจของเวินจ้อตำ เขาคุกเข่าลงกับพื้น ร้องให้อ่อนวอน "ข้าน้อยรู้อาณาภัยของความผิดใหญ่โต แต่ขอให้ได้เห็นแก่ที่เป็นสหายร่วมงานกันมา ปลอຍครอบครัวข้าน้อยไปด้วยเถิด"

หวังอวี๋หล่างเอ่ยต่อ "ศึกที่ชายแดนเหนือเกี่ยวพันถึงความมั่นคงของแคว้น ท่านกลับยังกล้าลงมือ ฝ่าบาทกริ้วหนัก ท่านไม่อาจหนีพ้นโทษประหาร ต่อให้เป็นคนในครอบครัวก็จะติดร่างแหไปด้วย บุษบงถูกส่งไปเป็นทาส สูหยินกับคุณหนูถูกส่งไป 'อบรม' ส่งสอนเป็นคณิกาตามสถานที่ของทางการ เดิมทีเป็นสายเล็ดตระกุลสูงศักดิ์ บัดนี้กลับต้องมาถูกคนนับพันเหยียบย่ำ นับหมื่นย่ำยี ช่างน่าเสียดายน่าเศร้านัก..."

เวินจ้อตำได้ยืนมาถึงตรงนี้ตัวก็อ่อนยวบ ทรวดลงหมอบแนบพื้น ร้องให้อย่างเจ็บปวด

หวังอวี๋หล่างมองเขาด้วยสีหน้าอบอุ้นสัักพัก ก่อนลุกขึ้นเดินเข้าหานั่งยองๆ ลงกระชับเอวข้างหูเขา "ตัวท่านยากจะรอดพ้นหายนะ แต่ครอบครัวท่านยังมีโอกาสรอดอยู่" เขาพูดจบก็หยิบกระดาดใบหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ "วันพรุ่งนี้ข้าจะมาไต่สวนท่านอีกครั้ง หลังจากโดนทรมานให้ท่านพูดตามที่เขียนอยู่ในนี้ ถึงเวลารัชทายาทจะช่วยคุ้มครองความปลอดภัยของครอบครัวท่านเอง"

旧时燕飞帝王家 6
Jiu Shi Yan Fei Di Wang Jia 6

ซ่อนแผนร้ายชิงบัลลังก์รัก 6
ขงช้งจยาขวง เขียน
ลู่เิงฮวา แปล

จำนวน 320 หน้า
ราคา 429 บาท

Published originally under the title of 《旧时燕飞帝王家》
(Jiu Shi Yan Fei Di Wang Jia)

Author © 狂上加狂 (Kuang Shang Jia Kuang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3367-8

ภาพประกอบ 權木
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เมื่อ 'เซียวอ๋อง' ขับไล่หญิงงามที่รักสุดหัวใจออกจากจวน
แค่เพียงเพราะ 'ให้กับพลไปไม่แถมลืด'...

เรื่องฮือฮาวและน่าขบขันนี้ได้สัมผัสกันไปทั่วทั้งเมืองหลวง!

เบื้องหน้า... เขาเป็นขุนนางเสเพลเจ้าชู้
เบื้องหลัง... เขาออกไปเยือนเรือนชานเมืองของ 'อดีตเขายารอง' ทุกคำคืน
ที่น่าประหลาดใจยิ่งกว่าคือ
อองเฮาผู้สูงศักดิ์กลับทรงเอ็นดูอดีตเขายารองยิ่งกว่าใครเสียอย่างนั้น

การแสดงละครบนเวทีผู้คนครั้งนี้ซ่อนเร้นความจริงอันน่าตกใจอะไรไว้กันแน่...
ท้ายที่สุดใครจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ แล้วเรื่องหัวใจจะมีบทสรุปเช่นไร
เรื่องราวทั้งหมดกำลังจะถูกเปิดเผย!

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3367-8

ราคา 429 บาท